

[Mimi Jakobsen]

gå på, har de ikke min støtte. Det kræver en langt bredere bedømmelse af baggrundene for kriminalitet og selvfølgelig også volden. Det kan ikke være en opgave for en amtscentral uden ekspertise at lave den slags oplysningskampagner, som stort set går ud på, at man lader en teatergruppe spille nogle billeder. Man viser Poul Martinsens film om Clark Olufsson. Man har hr. Flemming Balvig – det er helt i orden, for han er ekspert på dette område – man har fru Tine Bryld og nogle rollespil samt et væsentligt gruppearbejde i kommunale grupper om, hvad der er kommunernes problemer, og hvad vi kan gøre ved det osv., og så slutter man af med »et velfærdssamfund i krise, sådan går det, hvis vi ikke gør noget, hvad har vi gjort forkert?« osv. Man lægger hele vejen igennem op til, at det er samfundets skyld; samfundet skal laves om, og kun derved kan man løse disse problemer. Det er et ensidigt bud på, hvorledes vi løser et så væsentligt problem.

Men det er en engangsforeteelse, er jeg sikker på, og jeg vil derfor bare håbe, at vi i fremtiden ser en øget indsats fra det kriminalpræventive råd. Det skal i hvert fald ikke skorte på velvilje fra vores side til at give det kriminalpræventive råd muligheder for det.

På det lokale plan har jeg selv deltaget i et kriminalpræventivt kontaktudvalg igennem et par år, og jeg vil gerne fremhæve denne idé, for det viser sig, at en af de væsentligste hindringer for at få løst voldsproblemet er de kløfter, der er imellem den sociale forvaltning, skoleforvaltningen og politiet. Hvis vi kan starte med, at socialforvaltningens medarbejdere prøver at forstå noget om politiets arbejdsvilkår, er vi nået langt. Det samme gælder skoleforvaltningens medlemmer, og naturligvis vice versa. Også politiet bør bibringes noget viden om de kommunale forhold, og hvordan man administrerer dér. Men jeg har specielt oplevet problemerne den anden vej, hvor sociale myndigheder kan stå meget tøvende over for politiets arbejde og af og til føle det som angiveri, hvis man bringer sager frem om unge mennesker, som man ved er inde på en kriminel løbebane.

Herudover kan man selvfølgelig i fællesskab løse nogle problemer: man kan meget hurtigt ved hjælp af disse kontakter finde frem til, hvor i kommunen der er problemer, hvor der er opstået grupper, som er i gang

med noget kriminelt, eller som kan frygtes at gå i gang med det.

Herudover kan jeg varmt anbefale til efterligning den fællesudstilling, vi har lavet, hvor vi kombinerede politiudstillingen, som har været rundt med stor succes i landet, med en udstilling fra samtlige fritidsklubber, ungdomsklubber, forskellige interesseorganisationer og foreninger i kommunen, således at man ligesom fremstillede alternativerne til at tilbringe sin fritid under mere ubehagelige former hos politiet. Det synes jeg var en udmærket idé, som man godt kunne tage op rundt omkring.

Så er skolen og undervisningen blevet inddraget, og det er klart, at det er særdeles væsentligt. Jeg finder også, det er en naturlig opgave, at man i skolen, det være sig i klassens time eller – hvad der desværre ofte sker – i danstimerne, tager disse problemer op. Jeg finder det meget væsentligt, men jeg må også understrege, at der altså her igen er en opgave, som vi pålægger lærerne, uden at de får nogen kompensation for det. Denne debat hører ikke hjemme i dag – det er jeg klar over – jeg vil bare påpege, at fru Mette Madson har ganske ret i, at en betydelig del af den oplysning også bør komme fra forældrene. Vi kan ikke igen skyde et problem fra os og sige: det må lærerne ordne, for lærerne har ikke tid til det, lærerne er ikke uddannet til det, og lærerne får ingen kompensationer for det. Også forældrene må medvirke, det vil jeg gerne understrege.

Så er der spørgsmålet om fritidsforanstaltningerne. Jeg kan ganske tilslutte mig de ordførere, der har udtalt varme ord om de private mennesker, som ulønnet tager sig af det meget store arbejde, det er at beskæftige børn og unge i fritiden; det kan der ikke siges nok godt om.

Men jeg vil også sige, at jeg er bekymret over den udvikling, der sker med hensyn til de kommunale ungdoms- og fritidsklubber, for også her forsøger man at gøre en indsats, og det er i den bedste mening, at man etablerer disse klubber rundt omkring, men jeg tror ikke, det er et lokalt fænomen, at disse klubber efterhånden bliver det sted, hvor man sidst sender sine børn hen; det er det, jeg er bange for. Jeg er bange for, at de velbørge- des børn – undskyld, det brede udtryk – går til musikundervisning, ridning, sport, og hvad de nu ellers gør, så de kommunale fri-